

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

ר' אלול

משניות מבוארות מסכת מקואות פרק ט

כתב בתפא"ר: מן התורה אין מטמא אלא ביצוא מפנו על ידי קשוי אבר או אשה הנבעלת או שפלטת שכבת זרע או הנוגע בשכבת זרע, והפי דתכתב במתניות מדרבנן, וכיוון שגזרו לענין תרופה גזרו גם לדברי תורה. בזמן הזה בטלית לטבילותיהו. (ב) אלו הן בעלי

קרין שהם צריכין טבילה, ראה מים חלוקים טיפין טיפין כמו שלשלת, ואז מים עטורים, בתחלה היט שולטן מאה על תחתית השלטת מי רגלים בין מים חלוקין ובין מים עכורין טהור. דלאו קרי הוא אלא מעצירת השתן הוא בא. ואם ראה באמצע השלטת מי רגלים, או ובסוף, טמא, והיט לתרומה, אבל לחלין טהורים. ואם ראה מתחלה ועד סוף, טהור. שמשקמא מחמת מקה הו דאין דרך קרי לבוא בתחלה בתוך השתן, וכי היכי דתחלת לא הפי קרי גם שצאצא ובסוף לאו קרי אומר, ואם ראה מים לבנים ומשכין היט מי רגלים כמראה לובן ביצה, והיז גם דבוקים, טמא. דמיון קרי הוא. רבי יוסי אומר לבנים דינם כעטורים, ובתחלה טהור, באמצע ובסוף טמא. (ג) המטיל טפין עבות מתוך האמה, טמא אפלו בתחלה, דברי רבי אלעזר חסמא, ופליג אפנא דלעיל דסובר במים חלוקין בין טפין עבות ובין לא עבות בתחלה טהור. המהורה בלילה ועמד משנתו ומצא בשרו אברו חם ולא טמא טפת קרי. הרי הוא טמא, דנדאי ראה אלא שנאבד במעוטו. הפולטת זרע

ביום שלישי, טהורה, כגון שמששה בחמישי בשבת ופלטת בשבת, לא שנא שמששה בתחלת ליל ה' שנשתקה הזרע במעיה ארבע עונות שלמות, ליל יום ה' וליל יום ו', דעונה נקרא יום או לילה, לא שנא שמששה ביום ה' כשנשכה, הינו בסוף היום, דלא שהה רק מקצת ה' וליל ו' יום ו', דדברי רבי אלעזר בן עזריה. רבי ישמעאל אומר פעמים שהם ארבע עונות, פעמים שזון חמש, פעמים שזון שש, דסובר בד' בשבת עבידי פרישה, מיהו מודה דמקצת היום ככלו, דלא הקפידה תורה אלא במגזן הנימים ולא במגזן העונות, ולקר פעמים שהן ד', כגון אם שמששה ביום ד' עם חשכה, ופעמים שהן ה' כגון שמששה בתחלת ליל יום ה' בעלות השחר, ופעמים שהן שש כגון שמששה בתחלת ליל רביעי והיא טמאה עד תחלת ליל שבת. רבי עקיבא אומר, לעולם היא חמש ואם יצאה מקצת עונה ראשונה, כגון שמששה ביום ד' ונתנין ד' מקצת עונה ששית לשלם חמש עונות, דכל הפולטת בתוך חמש עונות שלמות, טמאה. (ד) עובדת כוכבים שפלטת שכבת זרע, מישראל, טמאה אפלו, כיון דהזרע מישראל, אבל בנזרע העכ"ם לא שד טמאה. אבל בת ישראל שפלטת שכבת זרע מעכ"ם, טהורה ואפלו טמאה ודרבנן ליכא. האשה שמששה ביתה ויורה וטבלה ולא כבדה את הבית, הינו לא קנחה עצמה עד שלא יבאין לחלוותה זרע, הרי כאילו לא טבלה, דחישיון שמא תפלט

ו' אלול

שבחוץ בין לח ובין יבש, וגלד שחוץ למפה, ריר שיצוא מן המפה שנתלבש ונגעשה גלדי, והרטיה שעליה, תחבשת שמשמיון על המפה, ושרף תיבש, אם היה על בשבת שרף הנוטף מן האילנות והוא יבש, וגלדי צואה שעל בשרו, שנתלבשה על בשרו ונגעשית גלדי, ובצק שתחת הצפורן, והמלמולין כשקציו של אדם מולקלכות וממלמל דזיו וז עם זו, נגעשו על דזיו כמין גזרורים של עטורים, וטיט תנון, מפני שנודבק מאד, ושלש היצורים, העושים כלי חרס, וגזי יוני. כל אלה חוצצים, איהו טיט הנון, זה טיט הבורות, שנאמר (תהלים מ, א) "ויצעלי מבור שאון מטיט הנון", ויצעלי מבור היצורים, כמשמעו, שיצורים בו כלים. רבי יוסי מטהר בשל יצורים ומטמא בשל מריקה, הינו טיט השריר בלבן ביצה, שנתקשן על הכלים שנדסקו, מפני שטיט זה אין המים ממחין אותו. וגזי יוני, אלו יתדות הדרכים, שיש שנתמקע על ידי גזי אדם שמתלכדי שני וטיט זה כשהוא רך נקרא גזי יוני וכשהוא יבש נקרא יתדות הדרכים, שהם נקרא יתדות, קשקשה להלך עליהן וקראם ממלך על גבי יתדות, שאין טובלין בהם, אם היו במקרה טיט קזה, אין טובלין שם הם מטבילין אותן אם הם דבוקין בבשר ואפלו הן לחין, ושאך כל הטיט, מטבילין בו כשהוא לח, ולא יטבל באבק שעל רגליו, ובדיעבד אם טבל באבק שעל רגליו, עלתה לו טבילה לפי הרמב"ם, ולכן לא כלל התנא כלן יחד, והה"ש מביא תוספתא דרק אם שפשו או טבל במים חמין.

כשר. לא יטבל את הקמקמוס כי נחשת שמתממין בו מים. לא יטבל אותו בפחמין שעליו, הינו מפני שהשלהבת עולה על גביו, והעשן נגשיון קביבו פחמין והם חוצצין ולא יטבל בהם אלא אם כן שפשו הפחמין שעל גביו. (ג) אלו שאין חוצצין, קלקי הראש שער של ראש שנשקבו ונגעשו בשרשרת, ובית השחי, שער של בית השחי שחתת הזרע, שנתסבב, ובית המטה באיש, שאיש אינו מקפיד בקר, ואפלו אשה אינה מקפדת רק אם היא נשואה. רבי אליעזר אומר אחד האיש ואחד האשה, אין השער והבית הסתרים חוצצת בהן, ומסיים התנא כל המקפיד עליו חוצץ, ושאינו מקפיד עליו אינו חוצץ, ואהא גם כן אין חוצצין. (ד) לפלוף שבעין שהוא לח, וגלד שעל המפה שהוא לח, ומאימתי נקרא יבש משתחיל לירק, ושרף הלח, ולכלווי צואה שעל בשרו שלא נתבשע, וצואה שתחת הצפורן, שהוא לח, וצפורן המזדקלת, כל אלו לא חוצצין, דעל כל אלו אין מקפדין. כשות של

ב אלו בעלי קרין שהם צריכין טבילה, ראה מים חלוקים או עכורים, בתחלה, טהור. באמצע ובסוף, טמא. מתחלה ועד סוף, טהור. לבנים ונמשכים, טמא. רבי יוסי אומר, לבנים עכורים: ג המטיל טפין עבות מתוך האמה, טמא, דברי רבי אלעזר חסמא. המהרהר בלילה ועמד ומצא בשרו חם, טמא. הפולטת זרע ביום השלישי, טהורה, דברי רבי אלעזר בן עזריה. רבי ישמעאל אומר, פעמים שהם ארבע עונות, פעמים שהם חמש, פעמים שהם שש. רבי עקיבא אומר, לעולם חמש: ד נכרית שפלטת שכבת זרע מישראל, טמאה. בת ישראל שפלטת שכבת זרע מנכרי, טהורה. האשה שמששה ביתה, ויורה וטבלה ולא כבדה את הבית, כאילו לא טבלה. בעל קרי ששכל ולא הטיל את המים, כשיטיל את המים, טמא. רבי יוסי אומר, בחולה ובזכר, טמא. ביגלד ובכריא, טהור: ה גדה שנתנה מעות בפיה ויורה וטבלה, טהורה משמאתה, אבל טמאה היא על גב רוקה. נתנה שערה בפיה, קפצה ידה, קרצה שפתותיה, כאילו לא טבלה. האוחז באדם ובכלים ומטבילן, טמאין, ואם הדיח את ידו במים, טהורים. רבי שמעון אומר, ירפה כדי שיבואו בהם מים. בית הסתרים, בית הקמטים, אינן צריכין שיבואו בהן מים:

פרק ט א
אלו חוצצין באדם, חוטי צמר וחוטי פשתן והרצועות שבראשי הנבנות. רבי יהודה אומר, של צמר ושל שער אינם חוצצין, מפני שהמים באין בהם: ב קלקי הלב והזקן, ובית הסתרים באשה, לפלוף שחוץ לעין,

וש מפרשים דאסיפא קאי, שיצרף דזיו אפלו בהדיה, ותנא קמא סבר דאם הדיח אין צריך לייפה דזיו. בית הסתרים כגון תוך הפה ותוך החוטם ותוך האף, וכן בית המעיים, כל מקום קטט שבגוף, בין של בית השחי תחת אצילי דזיו ושל בית הערוה, אינן צריכין שיבואו בהן מים, דכתיבי (מקדש טו, יא) "וכל אשר יגיע בו הזב ויזיו לא שטף במים", ודרשין מה דזיו כגראה, אף כל בשרו כגראה, פרת לבית הסתרים, ואף על פי שאין צריך ביות מים מקום קטט לביאת מים בעי, לכן ילמד אדם תוך ביתו שתהא אשה מדיחה קמטיה במים בשעת טבילה.

פרק ט א
אלו חוצצין באדם הם באדם שצריך לטבל לשמאנתו, חוטי צמר וחוטי פשתן והרצועות של עור שבראשי הנבות. מפני שהן מהודקות בשער שבראש ומונעות המים להקנס לשער. רבי יהודה אומר חוטין של צמר ושל שער אינם חוצצין, מפני שהמים באין ונכנסין בהם, ובחטי שער גם חקמים מודים, ורבי יהודה אומר לרקמים כשם שאקם מודים לי בחוטי שער, תרוד לם גם בחוטי צמר. ג אם אלו חוצצין באדם (ב) קלקי הלב, שער שבחזן כנגד הלב שנסתבב ונגעשה כמין שרשרת והזקן הינו שער שנסתבב כזקן, ובית הסתרים באשה נשואה שהשער נאחז באותו מקום מפני הזרע והאשה הנשואה מקפדת על כך כדי שלא תתנגנה על בעלה, לפלוף שחוץ לעין, הינו צואת העין

משניות מבוארות מסכת מקואות פרק ט

קטן, שער שנולד בכשר הקטנים, והנשים קורין לו שער שוטה, לא טמא אם נגעו טמאה בשער זה אין הקטן טמא, ולא מטמא אם הקטן היה טמא באחת מאבות הטמאה ונגע אדם באותו שער, לא אם נגע בכשרו אינו טמא, דלא חשיב שער זה יד להכניס טמאה ולחוצאה.

קרום של המכה, טמא ומטמא, דברי מגוף האדם. (ה) אלו חוצצין בכלים, תופת והמור הוא שרף הטטף מן האילנות והוא הצרי, ויש דרשין וקמו, והוא עפר דבוק, שני אלו חוצצין אם נמצאו בכלי זכוכית, בין אם תופא או המור הם מבפנים, בין אם הם מבחוץ, וכן אם נמצא על השלשון ועל הטבלא ועל הדרגש, מטה קטנה, על הנקיים הם חוצצין, הינו שמקפדי עליהם, על הבלוסין, על ההקלדליים, אינם חוצצין, דלא קפדי עליהו, וכן אם נמצא על מטות של בעל הבית, חוצץ, ועל של עני אינו חוצץ דאיתו מקפיד, על אנוף, עור שמשמיון על החמור כשנושא משאו, אם הוא של בעל הבית, חוצץ, שהוא מקפיד עליהו, ועל של זקקין, מטיא נדות של עור, אינו חוצץ, שהם אינם מקפידים, על הלכלך ועל המרדעת של חמור חוצץ, רזו ששעון בן גמליאל אומר עד כאשר האיסלקי חוצץ, פחות מכן אינו חוצץ, ומפרש בתיירט דקאי על המרדעת, ותנא קמא לא יחב שיעורא, דאפלו פחות מכאשר חוצץ. (ו) כל אלו שחוצצין בכלים אם נמצאו על הנבדים מצד אחד, אינו חוצץ, ואם הנתם שובר משני צדדיו של הבגד, חוצץ. רבי יהודה אומר, אדם חוצץ בבגד, רבי יוסי אומר של כנאים, תלמידי העוסקים בבגדיו של עולם וקפדי על רכב, הינו על כתם שפון או חלב שבבגדיהם, אם מצד אחד חוצץ, ושל בור משני צדדיו, ומפרש בתיירט דגם של עם ארם נעשה כשל בור (בור הוא גרוע מעט הארץ). (ז) משפחת של תפחין, הינו אלו שמוחזין תחבית צופת, ויש מפרשים עושי הזפת, ושל יצורים עושי קדרות, ושל מפסלי אילנות, שוטטלים הפסולת מן האילנות, ויש מפרשים כורתי אילנות, בכל אלו אין חוצצין. דכל אלו אין מקפדין על מטפחותיהם. רבי יהודה אומר אף מטפחות של תציץ מבכשי פרות בחמה ביצוא בהן, דגם הם אינם מקפידים על מטפחותיהם, פורש אחר: תציץ, לקטי קוצים. זה הכלל כל המקפיד עליו חוצץ, ושאינו מקפיד עליו אינו חוצץ. ומדרבנן רבו אף על פי שאינו מקפיד ומעוטו שמקפיד חוצצין.

אומר משום רבי ישמעאל אף מצד אחד חוצץ בבגד. רבי יוסי אומר של כנאים, תלמידי חקמים העוסקים בבגדיו של עולם וקפדי על רכב, הינו על כתם שפון או חלב שבבגדיהם, אם מצד אחד חוצץ, ושל בור משני צדדיו, ומפרש בתיירט דגם של עם ארם נעשה כשל בור (בור הוא גרוע מעט הארץ). (ז) משפחת של תפחין, הינו אלו שמוחזין תחבית צופת, ויש מפרשים עושי הזפת, ושל יצורים עושי קדרות, ושל מפסלי אילנות, שוטטלים הפסולת מן האילנות, ויש מפרשים כורתי אילנות, בכל אלו אין חוצצין. דכל אלו אין מקפדין על מטפחותיהם. רבי יהודה אומר אף מטפחות של תציץ מבכשי פרות בחמה ביצוא בהן, דגם הם אינם מקפידים על מטפחותיהם, פורש אחר: תציץ, לקטי קוצים. זה הכלל כל המקפיד עליו חוצץ, ושאינו מקפיד עליו אינו חוצץ. ומדרבנן רבו אף על פי שאינו מקפיד ומעוטו שמקפיד חוצצין.